

Rapsodii de vară

George Topârceanu

I

Cine-ar putea să spună
Câți secoli au trecut
De-o lună,
De când nu te-am văzut?...

Salcâmii plini de floare
Se uită lung spre sat,
Și-n soare
Frunzișul legănat

Le-atârnă ca o barbă...
Acolo mi-am găsit
În iarbă
Refugiul favorit.

Acolo, ca-ntr-un templu,
De-atâtea dimineți
Contemplu
O tufă de scaieți.

Pe când departe-n zare,
Mirat ca un copil,
Răsare
Un astru inutil...

II

Iubito, fără tine
Începe-o nouă zi...
Dar cine
Le poate socoti?

Că zilele-n restrîște
Se-nalță și apun
Ca niște
Baloane de săpun...

Cu mâinile sub tâmplă
Cum stau așa culcat,
Se-ntâmplă
Un fenomen ciudat:

Privirea mea distrată
Prin negre rămuriști
Mi-arată
Doi ochi adânci și triști

Și-n orice strop de rouă
Văd două brațe, mici
Ca două
Picioare de furnici.

Dar dacă o lăcustă,
Din verdele talaz,
Robustă
Îmi sare pe obraz, -

Din ochii mei dispare
Mirajul interpus,
Pe care
L-am zugrăvit mai sus,

Și-n ochii mei deodată,
Ca-n alte dimineți,
S-arată
O tufă de scaieți...

III

Acum natura-ncepe
Cu tainicul ei glas
Din stepe
Să cânte-ncet pe nas.

Prin ierburile crude,
Sub cerul fără fund,
S-aude
Un bâzâit profund

Și până la amiază
Pământul încropit
Vibrează
Adânc și liniștit.

Sunt gâze și gânganii
Ce sar și fac mereu
Mătânii
Când trec prin dreptul meu,

Și-mpreunându-și zborul,

În ierburi își ascund
Amorul
Multiplu și fecund.

IV

Și-n vremea asta, oare,
Când eu visez mereu
La soare -
Ce face dorul meu?

Iubirea mea nebună,
De-abia trezită-n zori,
Adună
Mănunchiuri mari de flori.

Se-ntreabă - ce să facă?
Și fără pregeta,
Ea pleacă
Întins, la casa ta.

Și nici nu bagi de seamă
Cum pasu-i furișat
Cu teamă
S-apropie de pat,

Ci doar tresari deodată
Și parcă-ți pare rău.
Mirată,
Te uiți în jurul tău...

Iar ea-ntr-un suflet vine
Cu părul desfăcut
La mine,
Să-mi spuie ce-a făcut...

Așa, spre zarea largă,
Pe zi de-atâtea ori
Aleargă
Pe drumuri lungi de flori.

V

Târziu, când peste lanuri
Coboară spre câmpii
Noianuri
De umbre argintii;

Când luminosul crainic,
Luceafărul stingher
Și tainic
S-aprinde iar pe cer

Și cu lumina nouă
Sclipește ca un strop
De rouă
Pe vârful unui plop,

Iubirea mea fugară
De-abia s-a liniștit,
Și-afară,
Ca un copul trudit,

Pe-un maldăr de sulfine,
Cu cel din urmă gând
La tine,
Adoarme suspinând.